

Společenský život v našem městě

*Domácí práce z jazyka českého Josefa Macháně,
žáka II. B obecné školy chlapecké v K.*

Jmenuji se Josef Macháně. Jsem žákem II. B obecné školy chlapecké v K. Jest to průmyslové město na kladském pomezí. Také jest staroslavné. Starší můj bratr jest Petr. Jest studentem VI. B státního reálného gymnasia v K. Moje sestra jest Blanka. Jest studentkou IV. B téhož ústavu. Můj otec jest majitelem frmy Rudolf Macháně & spol., Export - Import. Těž jest velmi velikým a těžkým. Moje matka jest milostivou paní. Rovněž máme paní, jež meje schody a nádobí. Její dcerou jest Hedva. Máti pravila, že jest běhnou. Avšak ona nikdy neběhá, nýbrž pouze chodí. Moje sestra jest Blanka šestnáct let stará. Chodíce do taneční školy Zory Jaré, jest její kamarádkou Jitka Skočdopolová. Jež se mně líbí. Její bratr jest Přema. Ten jest můj přítel. Jejich otec jest velkoobchodník. Těž chodí tam Hana Neumannová, jejímž bratrem jest slušný chlapec z dobré rodiny. Tak pravila máti Blance, neb jest jejím přítelem. Máti pravila, že má se ho držeti. Pročež Blanka vždy drží se ho za ruce, avšak když se nikdo nedívá (avšak já se dívám vždy).

Můj otec jest divadelním ochotníkem. Jest výborným hercem. Vždy hraje s milostivou paní Bohadlovou. Jest to manželka pana profesora Bohadla, jenž vyučuje matematice mého bratra Petra. Avšak nemá ho rád, tudíž má Petr vždy špatný prospěch z matematiky. Ač chodí na soukromé hodiny k panu profesoru Vaňasovi, jenž rovněž ho

učí ve škole, avšak zeměpisu. Tudíž letos bylo mu dělati reparát. Pan profesor patrně na něm sedí. Jednoho dne byla u máti milostivá paní Minzová, jež jest její přítelkyní. Musel jsem jíti si hráti do svého pokoje, avšak za dveřmi poslouchal jsem. Avšak nerozuměl jsem. Avšak poté máti plakala, pravíce nahlas: „Kdyby alespoň na tom dítěti se nemstil.“ Pročež myslím, že mínila Petra, jež avšak není více dítětem. Tudíž má patrně špatný prospěch z matematiky, neb pan profesor Bohadlo mstí se mu.

Minule dávala se hra „Hamlík“. Byl to kus nadmíru dlouhý. Můj otec hrál Hamlíka a milostivá paní Bohadloová Otýlii. Ona jest malá, avšak otec jest velmi veliký. Privil: „Jdi do kláštera, Otýlie.“ Já nerozuměl jsem tomu, neb mě to nebavilo. Taktéž otec držel lebku a odlepily se mu vousy. Lidé se smáli a máti pravila nahlas: „To jest mi kulturní obecnstvo!“

Seděli jsme v druhé řadě. Před námi seděl pan Minz, jež jsouce otcem Berty Minze, tento jest mým spolužákem. Tento pak má šlapací auto a rovněž tank, jež srší. On má holou hlavu a jest majitelem obchodního domu. Rovněž s námi byl Aleš Neumann, jehož Blanka se nejprve, následující rad, držela za ruce. Poté Aleš něco ztratil, neboť hledal to pod sukněmi Blance. Avšak nemohl to nalézt, neb hledal to stále, avšak Blanka mu nepomáhala. Poté přestal, když otci odlepily se vousy, pročež máti pravila: „To jest mi kulturní obecnstvo.“ Rovněž před námi seděla Maryna Kohnová, jež jest veselou vdovou. Stále tleskala, avšak pakliže tleskala, máti netleskala. Rovněž otec šermoval s panem Hajslerem, mávajíce meči, avšak

nemohli se do nich strefiti, šermující opatrně. Taktéž jsem usnul, avšak máti vzbudila mě. Poté šli jsme domů.

Druhého dne hrál jsem si pod pianem. Tu zvoníce telefon, otec četl Národní listy. Zvedl jej a pravil: „Ano? Ne, Maryno. Dnes nemohu. Dnes opravdu ne.“ Poté štěbeta-lo to v telefonu. Poté otec několikrát ještě pravil: „Ne. Ne. Ne.“ Poté však nakonec pravil: „Nuže ano. Tedy přijdu.“ Poté vstal, chodíce po koberci až do večera. Tehdy pravil: „Jdu na schůzi.“ Máti pravila: „Opět?“ Otec pravil: „Ano.“ A šel. V noci vzbudil mě křik, rovněž i Petra. V salóně máti naříkala. Pravila: „Ach, já nešťastná. Ach, nešťastné děti. Na mě ohled mít nemusíš, avšak na děti.“ Poté pravil otec: „Ach, Ellen, nech mě vysvětliti.“ Avšak máti stále naříkala, pravice: „Nic mi nevysvětluj, neboť vím vše. Nejsem slepá. Na mě si nemysli, avšak dětem život nekaz. Co řeknou lidé?“ Poté otec znovu pravil: „Ach Ellen. Vysvět -“ Avšak máti pravila: „Co děti budou si o tobě jednou mysle-ti?“ A pravila ještě mnoho. A mnoho. Avšak já jsem usnul. Avšak jsem se opět probudil a otec pravil: „Ellen, ach, Ellen, odpust mi to. Ještě pro tentokrát. Jsem bídák. Jsem bídák. Jsem bídák.“ To pravil 3krát.

U snídaně pravil můj bratr Petr mé sestře Blance: „Myslím, že otec opět máti zahrnul.“ Načež Blanka chichotala se. Otázal jsem se: „Co jí zahrnul?“ Avšak Petr pravil: „Drž hubu!“ Neb jest prostý. Pročež poté netázal jsem se.

Těž hrál jsem divadlo „Naši furianti“. Jest to český kus, vlastenecký. Jest dlouhý. Hrál jsem vesnickou mládež. Hráli jsme v hospodě. Museli jsme křičeti: „Pališ! Pališ!“ Načež jsme poté dostávali u pultu opravdovou limonádu. Na jeviš-

ti, kde byla jakoby hospoda. Stále jsme pili, neb byla chutná. Stále Vocenil chtěl ještě, neb jest chudý. Poté nechtěl odejít z jeviště a stále a stále chtěl píti. Pročež otec vzal ho za ucho a vyvedl ho. Za kulisami pan učitel dal mu pohlavek, jenž hrál se slečnou Čihákovou, jež jest dcerou pekaře.

Slečně Čihákové slušelo to velmi, neb jest mladší než milostivá paní Bohadlová. Pročež hrála dříve ve spolku divadelních ochotníků „Mladá scéna“. Jest to jiný spolek než ochotníci městští, avšak naše Blanka nesmí tam hráti. Máti pravila: „Kde hrají holky z Kašparáku, tam nemůže děvče tvého společenského postavení choditi.“ Avšak Blanka pravila: „Avšak Vlasta Čiháková také tam chodí.“ Avšak máti pravila: „Ona jest pouze dcerou pekaře, avšak ty jsi dcerou velkoobchodníkovou.“ Blanka pravila: „Avšak Petr smí tam hráti.“ Avšak máti pravila: „Petr jest hoch, avšak ty jsi děvče.“

Avšak Blanka smí tančiti na majáles. Jest to slavnost studentská. Tu tančila černošský tanec. Avšak otec neviděl jejího kostýmu dříve, nýbrž teprve až ve světle ramp. Tu zlobil se velmi. Neb Blanka tančila v plavkách, jež skládaly se ze dvou kusů. Tu otec pravil máti: „Jaks jí to mohla dovoliti, Ellen? Vždyť jest to tak nemorální! Má dcera, a takto ukazovati se!“ Avšak máti hájila ji: „Vždyť sluší jí to. Vždyť jest mladá.“ Avšak, soudím, neslušelo jí to, neb měla veliká prsa, jež jí bylo hodně viděti. Těž házely se jí. Těž Vratislav Blažej pravil, jenž seděl za námi: „Kozy má prýma, Aleši.“ To pravil k Aleši Neumannovi, ježto on chodí s Blankou. Avšak Blanka nemá žádné kozy, neb bydlíme v činžovním domě. Tudíž nemůžeme pěstovati koz.

Těž smí Blanka tančiti na sokolské akademii. Tu muži